

ROZLUČKA NA OSTROVĚ

DOVOLENÁ,
PRO NIŽ STOJÍ
ZA TO ZEMŘÍT.

LUCY CLARKE

THRILLER

ROZLUČKA NA OSTROVĚ

Copyright © Lucy Clarke 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Olga Fišnerová, 2023

Cover © Kaitlin Kall, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3703-1 (pdf)

**ROZLUČKA
NA OSTROVĚ**
LUCY CLARKE

přeložila Olga Fišnerová

VENETA

Pro Mimi Hall

STŘEDA

Později jsme si ten víkend a rozlučku se svobodou pamatovaly z jediného důvodu: kvůli tomu, co se stalo té noci, kdy jsme si na pláži udělaly táborák. Předtím jsme prožily hezké chvíle, dokonce nádherné, jako třeba tehdy, když jsme se v záři řeckého slunce dělily o tzatziki a lesklé olivy, když jsme se téměř válely smíchy nad něčím, co by jindy nevyznělo ani zdaleka tak vtipně, nebo když jsme bosé tančily na pobřeží.

Na tyto chvíle nesmíme zapomenout.

Kdybychom byly prozíravější, kdybychom byly víc naslouchaly, kdybychom se od ní (a od nás samých) byly neodvrátily, mohly jsme tomu zabránit. Proto je to o tolik horší. Mohly jsme to změnit.

Teď je však pozdě. Je po všem. V mysli budeme mít už navždy vypálený obraz toho, jak se její rudý pléd třepotá v raním vánku, uskrípnutý v zipu pytle, do něhož se zavírají mrtví.

Lexi

Lexi srolovala okénko taxíku. Teplý vánek byl prodchnutý vůní borovice a pronikavým pachem sluncem spálené země. Řady nabílených domů stály v těsném shluku kolem modré kupole kostela, která se tyčila nad nimi.

Ta obloha, pomyslela si Lexi. *Dobrý bože, jak může být tak rozlehlá a bez mráčků?* Celé to působilo jako nějaké kouzlo – londýnské ulice, mokré od neutuchajícího deště, vyměnila za mihotavé řecké horko. Stále nedokázala tak docela uvěřit, že je doopravdy tady.

„Jedeme na rozlučku se svobodou,“ říkala právě Bella taxikáři. Obrovské sluneční brýle měla sesunuté na špičce nosu a rty natřené čerstvou vrstvou rtěnky. „Lexi je nevěsta.“ Otočila se na sedadle spolujezdce a ukázala dozadu.

„Gratuluju,“ řekl řidič a jeho vřelé, tmavé oči na moment vyhledaly její pohled ve zpětném zrcátku.

„Děkuju,“ usmála se Lexi. *Nevěsta*. Byla nevěsta. Mírně zatřásla hlavou, stále ještě trochu ohromená.

„A já jsem družička,“ oznámila Bella hrdě. „Však víte, nejlepší kámoška. Ta nejdůležitější, co celou rozlučku organizuje.“

„Samozvaná družička,“ doplnila Lexi. „Družičky jsem na svatbě mít vůbec nechtěla.“

„Což jsem ignorovala, protože jsi nechtěla mít ani rozlučku se svobodou.“

„To je fakt.“ Rozlučky se svobodou v Lexi vyvolávaly představu dvacítek tančících v levných závojích, pití panáků pomocí brček ve tvaru mužského přirození, puchýřů na patách a příliš krátkých sukní. Popravdě řečeno, kdyby Lexi bylo dvacet, z rozlučky se svobodou by byla přímo *nadšená*. Kopla by do sebe tequila a tančila by na pódiu ve vzdušných šatech, až by měla na nohách puchýře. Pak by prostě jen skopla boty na vysokém podpatku a pokračovala by bosá. Teď jí však bylo jednatřicet a už ji nebavilo probouzet se ráno s tím nechutným pocitem nevolnosti, výčitek a studu, které však neměly s kocovinou nic společného. Sice tím všechny ostatní – včetně sebe – překvapila, ale konečně si brala muže, kterého milovala.

Miluju tě.

Dopřavdy ta slova řekla nahlas. A myslela je vážně. Stalo se to při snídani, když oba seděli u jeho kuchyňské linky s ještě rozčuchanými vlasy a on se smál svému nezdařenému pokusu o lasagne z předešlého večera. Řekla mu, že to jídlo nebyla úplná pohroma – víno bylo moc dobré! A nakonec dodala: *miluju tě*. Jenom tak. Dvě nová slůvka, která se uhníždila mezi jejich konvicí kávy a hromádkou krajíců kváskového chleba.

Podíval se na ni. Ed Tollock. Pětatřicet let. Husté, tmavé vlasy protkané stříbrnými nitkami, které na jeho věk přišly příliš brzy. Tichý, hluboký hlas. Co ji na něm tak fascinovalo? Snad jeho sebejistota? Způsob, jakým se na ni vždycky dlouho a intenzivně díval, potom zatřásl hlavou a zazubil se, jako by nedokázal uvěřit svému štěstí?

Odsunul stranou šálky a vzal její ruce do svých. Měl opálené prsty, s jemnými zlatými chloupky. A pak řekl: „Taky tě miluju. A jednoho dne, nebude to dlouho trvat, tě požádám o ruku.“ Usmál se na ni, tak nenuceně a otevřeně, že mu Lexi ruce nevytrhla, nepopadla kabát a neutekla.

Místo toho opětovala jeho pohled a zeptala se: „Myslíš to vážně?“

O tři týdny později se objevila krabička s prstenem. Žádná extravagantní večere při svíčkách, žádné slavnostní pokleknutí na jedno koleno. Jenom prostá procházka podél Temže, kdy ruku v ruce sledovali, jak se z vody zvedá bílé hejno husic. Jeho otázka, následovaná její odpovědí: *Ano*.

Lexi se nyní podívala na svůj zasnubní prsten. Diamant vybroušený do drobného obdélníku se zářivě třpytil. Byla rozhodnutá jen pro malou svatbu – setkání nejbližší rodiny a přátel, které se mělo konat ve starém mlýně, v němž se takové obřady pořádaly. Jednoduché, intimní. Nechtěla žádné velké šaty, kadeřnice nebo fotografie. Chtěla jenom jeho.

„Jasně: *decentní*,“ řekla Bella, když jí Lexi nastínila své svatební plány. „Ale nemysli si, že se tím vyvlíkneš z rozlučky se svobodou. Vdáváš se jenom jednou, což znamená, že uspořádáme pořádnou víkendovou pařbu a tak to prostě bude, Lexi Jane Loweová.“

A tak se ocitly tady, na malém řeckém ostrově Aegos. Z letiště vyrazily na západ a shluky turistů a řady hlučných barů nechaly za sebou. Klidná a úzká cesta je nyní vedla k úbočí kopce posetému zakrslými keři. Kolem se linula symfonie cinkání kozích zvonků doprovázená hýkáním osla, který stál v prodlužujícím se stínu olivovníku.

Řekla Belle, že chce celý víkend jenom lenořit na sluníčku, číst si, koupat se a jíst. Bella zhruba dvě vteřiny vážně kývala hlavou, než se jí koutky úst zvedly a zakmitala obočím, což znamenalo, že ona má zcela jiné plány.

Bella teď cosi říkala řidiči a živě gestikulovala, zatímco on hýkal smíchy. Lexi se usmála. Bože, jak tuhle ženskou zbožňovala. Bella byla pro každou špatnost. Taková, které mohla zavolat ve dne v noci s jakkoliv bizarním nápadem a ona hlasem plným vzrušení odpověděla: *Ano!*

Fen – Bellina přítelkyně – byla jejím naprostým opakem, klid v kontrastu k Bellině bouřlivé energii. Hleděla ven z okna taxíku a krátké, odbarvené vlasy jí čechral vítr. Malé tetování v podobě vlaštovky, které měla na zátylku, vypadalo tak živě, jako by měl pták také každou chvíli vzlétnout. Obočí měla zamračené a čelist nervózně zaťatou. Tenhle výraz byl v takovém rozporu s jejím obvykle uvolněným, ležérním úsměvem, že se Lexi dotkla její paže a zeptala se: „Jsi v pořádku, Fen?“

Fen sebou trhla. Usmála se a napětí se vytratilo. „V pohodě. Promiň. Jenom jsem se zamyslela.“

Lexi si už na letišti všimla, že mezi Fen a Bellou panuje jakási zvláštní atmosféra, jako by ty odmlky mezi jejich slovy cosi tížilo. Jakmile budou s Bellou samy, určitě se jí na to zeptá.

„Ještě jednou díky, že můžeme přespat ve vile tvé tety,“ řekla Lexi.

„Je fajn moct se zase vrátit na Aegos.“

„Bella říkala, že tvá teta ten dům sama navrhla.“

Fen přikývla. „Původně pro jednoho klienta. Byla zrovna v půlce projektu, když přišel na mizinu. Zbytek nemohl zatáhnout. A ona se mezitím do toho místa tak zamilovala, že od něj ten pozemek koupila.“

„A žila tam?“

„Pár let ano, ale zimy tu prý byly těžké. Je to dost osamělá vila. Kolem nejsou žádní sousedé ani cesty. Raději sem jezdí v létě i s hosty. Mám dojem, že ji ta osamocenost zneklidňovala.“

Fen opět stočila pohled k okénku. Cesta se před nimi vinula dál.

Do vily jich teď mířilo celkem šest. Druhý taxík, v němž se vezly zbylé účastnice rozlučky, to vzal oklikou přes město, aby mohl nakoupit zásoby potravin. Lexi se nabídla, že

pojede s nimi, ale Bella řekla, že nic takového dělat nebude. „Je to přece *tvoje* rozlučka!“

Lexi měla takový pocit, že tahle slova uslyší o víkendu víc než jednou.

„Už tam skoro jsme,“ řekl taxikář a podřadil, když sjeli z asfaltky na kamenitou cestu.

Lexi se musela držet dveří – cesta byla samý výmol a pneumatiky vířily oblaka prachu. Širokým obloukem se vyhýbali obřím dírám od balvanů a pomalu, ale jistě se blížili k okrají ostrova.

Když vyjeli na vrchol kopce, Lexi chvíli neviděla nic než třpytivě modrou hladinu moře. Pak se najednou objevila vila: byla postavená z bílého kamene a střechu měla modrou jako pruhy na řecké vlajce. Stála tam jako koruna na vrcholu útesu a tyčila se nad třpytivou zátokou.

Lexi se nemohla vynadívat.

Bella spráskla ruce. „No tohle! Páni!“

Začali sjíždět dolů ze strmého kopce a zanechávali za sebou zvířená oblaka prachu. Brzdy při tom sjíždění nařikaly. Lexi se předklonila a vyhlédla ven skrz čelní sklo. Naskytl se jí pohled na koberec popínavé bugenviley, která pokrývala celou jednu stěnu vily změtí květů v různých odstínech růžové.

Taxík zastavil a nechal běžet motor, který namáhavě klototal.

„Tak jsme tady,“ zašeptala Fen tiše, jakoby sama pro sebe.

Lexi si sundala sluneční brýle a vystoupila z taxíku. Dokonce i v tuto denní dobu bylo horko téměř hmatatelné. Tížilo ji a tlačilo na kůži. Prohlédla si vybělenou vilu s jejími zavřenými modrými okenicemi. Cítila ve vzduchu první tóny moře: slané a čisté.

Když si tři ženy vytahovaly zavazadla z kufru auta, pod sandály jim skřípaly drobné kamínky. Lexi chtěla řidiči zaplatit, ale Bella ji mávnutím odmítla, a tak si v duchu

poznamenala, že musí ve vhodné chvíli nenápadně přidat pár drobných do společného fondu.

Taxík odjel. Lexi si založila ruku v bok, otočila se na patě a s nádechem se rozhlédla po okolí.

Útesy, oceán, úbočí hor.

Široko daleko žádné další domy.

K jejím uším zdáli dolehlo plačtivé zamečení kamzíka.

Lexi se na hrudi zatřepotala zvláštní předtucha. Řekla si, že se nejspíš jen těší na víkend a je celá napjatá, jestli se vyvede, když její kamarádky vážily tak dlouhou cestu jenom kvůli ní. Ale přesto, když jí srdce začalo bušit rychleji a rychleji, cítila, že tu musí jít o víc než jen to – jako by ji zneklidňovala ta vila, její odlehlost, nebo samotná příležitost, která je sem přivedla.

Po jejím boku stanula Bella a zavěsila se do ní. Odhalila zuby ve zvláštně dravčím úsměvu. „Tenhle víkend bude dokonalý.“

2

Robyn

Robyn zastavila s vozíkem v oddělení s chlazenými potravinami. Zahákla si prst za výstřih a zatřepala okrajem trička. Kůži jí pohladil závan chladného vzduchu. Božské. Měla sto chutí zalézt si do jednoho z chladáků a přitisknout se k těm obřím pikslám řeckého jogurtu.

Štípalo ji v očích. Tohle jí létání dělalo vždycky. Nejspíš to měla na svědomí kombinace klimatizace a vyčerpání. Anebo se jí chce brečet? To se jí od doby, co se stala matkou, sem tam stávalo. Skoro jako by jí teď někdo ovládal slzné kanálky a slzy jí mohly začít téct při sebemenším podnětu: stačilo na něco pomyslet, uvidět nějakou reklamu, vyměnit si vřelý pohled se synem. Cokoliv.

Chvilí čekala, a když se žádné slzy nedostavily, usoudila, že štípání očí má na svědomí únava. Předešlou noc sotva spala a ani z toho nemohla vinit Jacka, který se probudil jenom jednou. Jakmile mu odříkala pár klasických nočních veršů a dvakrát mu upravila přikrývku, vrátila se do postele, ale na to, aby znovu zabrala, byla už příliš probuzená. V hlavě si začala projíždět seznam instrukcí pro její rodiče. *Kuličky hroznového vína Jackovi vždycky rozpulte. U televize mu nedovolte víc než dvacet minut, i když bude ječet. Na slunci musí nosit čepičku.*

Jacka ještě nikdy předtím na delší dobu neopustila. Pokusila se mu ukázat, co znamená, že bude čtyři noci pryč,

tím, že postavila komínek z barevných kostiček, ale on ho svou baculatou ručkou hned zbořil a nevinně se té zábavné hře chichotal.

Přesto by se kvůli tomu, že odjela, neměla cítit provinile: byla to přece Lexina rozlučka se svobodou. Pro Lexi by klidně letěla přes půlku světa, protože ona byla přesně ten typ kamarádky, která tu pro vás je za všech okolností. Lexi vždycky vedla velkolepý, barvitý, komplikovaný a nádherný život a Robyn se cítila poctěna, že tuhle událost může sdílet s ní.

Z návštěvy supermarketu už ale tak poctěná nebyla. Požádala ji o to Bella, jak jinak. „Vždycky jsi tak neskutečně praktická,“ řekla jí. „Já bych si naložila plný koš ouza.“

Hodila do koše velký kus sýra feta a skleničku oliv v bylinovém nálevu. Při tom si představovala, že všechny ostatní už se v plavkách chladí ve třpytivém bazénu. *Béčko*, pomyslela si. Copak si to nemyslely *všechny*?

Vždycky si brala věci příliš osobně. *A to je tvůj problém*, řekl jí její bývalý manžel, Bill.

Je vtipné, jak osobně si člověk bere sérii aférek.

Ale co už. Na tenhle víkend se těšila. Opravdu. Zasloužila si ho. Měla za sebou pár krušných let. Ne, slovo *krušných* to tak docela nevystihovalo. To by řekla před přáteli svých rodičů. Oprava: posledních pár let byla totálně v hajzlu. Byla zrovna v šestém měsíci těhotenství, když zjistila, že má Bill poměr. Vlastně ne jeden, ale spoustu. Bylo jich požehnaně. A ona, Robyn, která potřebovala mít všechno naplánované a pod kontrolou, o tom neměla nejmenší ponětí. Když to s tváří brunátnou rozhořčením konečně přiznal, sklopila zrak k té velké bouli v místech, kde kdysi býval její pas, a pomyslela si: *Jak to sama zvládnu?*

Bill s ní zůstal, dokud se Jack nenarodil, ale po třech měsících už měli těch probdělých nocí a chladných pohledů oba

plné zuby. Odstěhovala se s Jackem ke svým rodičům – a tam taky nakonec zůstala.

Bill Jacka navštěvoval každé sobotní odpoledne, nosil mu plyšáky a pak se vracel zpátky domů ke své nové přítelkyni s pevnými prsy a plochým břichem, po kterém se nevinuly stříbřité řeky končící v jizvě po císařském řezu. Robyn věděla, že by tyto změny, tuhle *mapu života* na svém těle měla přijmout, ale upřímně, dala by přednost svému starému pevnému tělu, jež ji dokázalo vynášet na vrcholy hor, z něhož ji ustavičně nebolela záda a hlava se jí ustavičně nemotala vyčerpáním.

Popojela s košíkem dál a připojila se k Eleanor, která stála v uličce se sladkostmi. Bledé čelo se jí perlilo potem a ve své blůze a upnutých šortkách působila, že jí je nepříjemně vedro. Eleanor byla Edova sestra. Oslav zasnoubení se nezúčastnila a Lexi to vysvětlila tím, že nedávno sama přišla o snoubence, takže oslavovat zasnoubení někoho jiného bylo nejspíš to poslední, co potřebovala. Upřímně, ani Robyn neměla takovou událost na seznamu zábavných aktivit na večer vzhledem k tomu, že se blížil její rozvod. Ale přesto. Šlo tu o Lexi. Pro Lexi by se tam ukázala vždycky.

„I když se tu píše Cadbury,“ řekla Eleanor se staženým obočím, „nedá se tomu věřit, nemyslíš? Cadbury v zahraničí nechutná stejně jako domácí Cadbury. Všimla sis toho? To bude tím mlékem.“

„Tak to riskneme a nakoupíme si do zásoby.“

„Výtečně,“ řekla Eleanor, otočila se a odhalila tak obsah svého košíku, který měla přehozený přes předloktí. Přetékala širokou paletou čokolád a ořechů v medu.

Dál postupovaly společně. Eleanor přihazovala do košíku hojné množství ovoce, zeleniny, bylin a čerstvého pečiva. Jakmile byly hotové a zaplatily, Robyn vyvezla košík ven do dusného odpoledního vzduchu.

Ana stála ve stínu plátěné stříšky supermarketu. Kolem hlavy se dvěma copy měla omotaný zářivě oranžový šátek a k uchu si tiskla telefon. Robyn napadlo, že tahle žena problém se slznými kanálky jistě nemá. Poprvé se setkaly až během letu sem a Robyn zjistila, že se jedná o matku samoživitelku s patnáctiletým dítětem, která po nocích studuje, aby dokončila vysokou. Teď, inspirovaná sluchovým postižením své sestry, pracovala jako tlumočnice do znakového jazyka na volné noze a při tom všem se po škole stíhala věnovat i svému synovi.

Když jí Robyn omluvně vysvětlovala, že ona sama momentálně žije s rodiči, Ana ji provrtala pevným, vyrovnaným pohledem: „Ať tě ani nenapadne se omlouvat. Děláme, co můžeme, abychom to nějak zvládly. Požádat o pomoc je to nejstatečnější, co můžeme udělat.“

Ana si nevšimla, že se k ní blíží, a dál hovořila do telefonu tlumeným hlasem. „Byla chyba sem jezdit,“ řekla se sklopenýma očima a staženým obočím.

Robyn zpomalila a Eleanor vedle ní také. *Chyba? Proč?*

Ana vzhledla. Když je konečně spatřila, mírně vykulila oči. „Zavolám později,“ řekla rychle do telefonu.

„Je všechno v pohodě?“ zeptala se Robyn a uvažovala, jestli by nebylo lepší předstírat, že nic neslyšela.

„V pohodě.“ Ana schovala telefon, uhladila si šaty a pak přistoupila ke košíku. Když jí oči padly na lahve ouza, ginu, metaxy, prosecca a piva, její výraz se změnil v potěšený. „Ten poměr alkoholu a jídla je dokonalý.“

Eleanor se usmála a Robyn na vteřinku také.

Když skládaly nákup do taxíku, Robyn si uvědomila, že je jí stále zatěžko uvěřit, že tohle je začátek Lexiny rozlučky se svobodou. Ta zpráva byla stále tak čerstvá, tak překvapivá. Lexi vždycky tvrdila, že se nikdy nevdá – a ony jí věřily. Většinu času po dvacítce dělala doprovodnou tanečnici spoustě

popových hvězd. Flámovala v obytných autobusech a střešních apartmánech a znala jména majitelů všech klubů v Soho. A pak si před dvěma lety zlomila holenní kost a všechno to tančení, flámování a celý její životní styl zmizely jako lusknutím prstu. Život však už ze zvyku zavírá jedny dveře, jen aby mohl otevřít jiné. Nebo alespoň Lexi se tak poštěstilo. Rekvalifikovala se na učitelku jógy, potkala Eda, zamilovala se a souhlasila, že si ho vezme. A tak teď byly tady, v Řecku a připravené slavit. Tomu se říká životní zvrat, co?

Možná v tomhle měla Robyn v životě problém. Nikdy nežila naplno. Nikdy neriskovala všechno. Vždycky následovala přímou stezku: titul z práv, vlastní dům, kariéra, sňatek, dítě. Tik, tak, tik, tak. Sakra práce.

A kde skončila? Bylo jí třicet, žila s rodiči s osmnáctiměsíčním prckem na krku, s kariérou na vedlejší koleji a bývalým manželem, který ji opustil.

Béčko, pomyslela si.

Vždycky zatracený béčko.

Byly jsme skupina, jednotná a soudržná, ale přesto všechno jsme se lišily.

Ne o moc.

Na to nezapomínejte.

Některé z nás ten den zahájily pozdravem slunci, běháním nebo svíráním polštáře v prázdné posteli. Některé z nás se na tu víkendovou rozlučku se svobodou dívaly jako na únik z obyčejného života, způsob, jak okusit něco divokého, osvobodit se a vzpomenout si, že tady je naše místo. Některé to prostě jen chtěly mít co nejdřív za sebou a odškrtávaly každou hodinu do odjezdu.

Všechny jsme měly své důvody, proč jsme sem přijely. Ale jedna z nás... No, řekněme, že se této rozlučky se svobodou chtěla zúčastnit z velmi specifického důvodu.

Potíž je v tom, že si to žádná z nás neuvědomila, dokud nebylo pozdě.

3

Fen

Fen se celá napjala, když otáčela klíčem v zámku, skoro jako by očekávala úder.

Tiše a vyrovnaně se nadechla a pak dveře otevřela.

Vstoupila do chladného prostoru a vila ji přivítala povědomým křídovým pachem. Snažila se vybavit si, jak sem přijela před sedmi lety a s vykulenýma očima žasla nad nesmírnou krásou ostrova, jak jí v hrudi klokotal pocit naděje z nových možností, které nabízel svět, jenž se před ní pomalu otevíral. Tehdy se Fen čerstvě odpoutala od rodičů a jejich přísného církevního života a bohémský styl její tety jí učaroval – žila obklopena množstvím přátel, kteří ji navštěvovali se svými štětci a skicáky, a hýřila svůdnými nápady, jak by se život *mohl* vést.

Takhle si to chtěla pamatovat.

Byly zde však zamčené i další vzpomínky.

Fen pocítila sucho v ústech. Zula si sandály a zlehka se prošla po chladné kamenné podlaze, zatímco si její oči přivykaly přítmí. Odjistila okenice a otevřela je dokořán. Vilu zaplavilo oslnivé světlo, v jehož paprscích se roztančila zrnka prachu, až musela před tou jasnou září přivřít oči.

Uvažovala, jestli nebude litovat toho, že souhlasila, aby k rozlučce se svobodou využily právě tuhle vilu. Seděly s tetou a Bellou v její oblíbené japonské restauraci, když jim teta

nad talířem sašimi oznámila, že chce tuhle řeckou vilu prodat. „V Chorvatsku se objevil další projekt a já potřebuji uvolnit nějaké zdroje, abych ho získala,“ řekla tehdy a dodala, že Fen tu vilu nutně musí ještě využít, dokud tam stojí prázdná.

Bella přitiskla ruce na stůl a předklonila se. „Lexina rozlučka! Poletíme do Řecka na její rozlučku!“

Feninu tetu představa vily v zajetí žen, hudby a oslav nadchla, a když jim ke stolu přinesli druhou lahev saké, plán už byl jasný a pevně daný.

„Bože můj!“ vykřikla Bella, když vpochodovala dovnitř, doprovázená klapáním vysokých podpatků na kamenné podlaze. „Tohle je teda něco!“

Vila byla navržena s ohledem na kykladskou tradici a v minimalistickém stylu, jako by ji vytesali přímo do skály, na které se tyčila. Kamenné stěny byly nabílené a rohy vyhlazené. Nábytku tu nebylo mnoho, jen pár dřevěných kousků, což ještě podtrhovalo prostornost domu. Všechno doplňovaly nabílené stropy, rámované trámy ze dřeva vyběleného solí.

„Všechno je tu tak nádherné!“ žasla Bella. Přejela prsty po střapcích drapérie v barvě pšenice a pak se přesunula k odkládacímu stolku vyřezanému z jednoho kusu dřeva. „Jé, mrkejte na to!“ zvolala Bella a zvedla rámeček s fotkou. „To jsi ty?“ Neonovým nehtem poklepala na sklo. „Holka, teda z těch tvých křivek se mi sbíhají sliny!“

Fotografie byla pořízena na terase před vilou. Fen na ní mhouřila oči před večerním světlem a po tváři se jí rozléval uvolněný úsměv. Měla na sobě džínovou sukni se šátkem provlečeným skrz poutka na opasku a retro vestičku s nápisem *Láska vítězí*, kterou si koupila v second handu za tři libry. Na hlavě měla červené sluneční brýle. Vzpomínala si, že později toho večera pak odcházela na večeri do Old Townu, plná energie. Vzpomínka na to, co se stalo poté, si prorazila

cestu do jejího vědomí s takovou silu, že měla pocit, jako by ji někdo praštil. Z tváře jí náhle vyprchala barva a kůži měla úplně ledovou.

Fen rychle odvrátila zrak, prosmýkla se kolem Belly a pospíchala ven na terasu.

Tam si stoupla do stínu pod pergolou a zahleděla se na modré oválné oko bazénu. Soustředila se na svůj dech – každý další nádech postupně zpomalovala a prohlubovala.

„Lásko?“ řekla Bella, která ji následovala ven. „Jsi v pohodě?“

Fen usoudila, že nejspíš ano. „Jo. Jenom se mi po tom letu trochu motá hlava.“

Připojila se k nim Lexi, kterou přitahoval břeh třpytivé mořské hladiny. Položila ruce na nízkou kamennou zídku. „To je výhled,“ řekla a vstřebávala pohled na prázdný oceán. Pak odskočila. „Kruci. To je hloubka!“

Bella připochoďovala k Lexi, přidržela si sluneční brýle a nahlédla dolů přes zídku. „Kristova noho! To by tě zabilo.“

Sráz mohl mít tak šedesát metrů a dole čekala rozeklaná skaliska. „Proto se ta vila tak těžko prodává. Lidi odrazuje ten útes,“ vysvětlila Fen.

Bella ukázala na východ. „Tamto je *naše*?“ řekla a pohlédla na dokonalou zátoku na úpatí útesů, kterou jako by vystřihli z turistické brožury.

„Jo. Soukromá pláž.“ Na břehu čekala dřevěná loďka s oloupaným tyrkysovým nátěrem. Fen se soustředila na ty hezké vzpomínky: jak příjemný to byl pocit, když nořila vesla do ranního moře a veslovala ke skrytému místu, kde moře do útesů vymlelo malý záliv.

Byly tu i hezké věci.

„Co kdybychom si tam nějaký večer udělaly táborák? Mohly bychom?“ zeptala se Lexi s pohledem upřeným na malou zátoku.

„Jasně,“ řekla Fen. „Určitě tam je spousta naplaveného dřeva.“

Belle zajiskřilo v očích. „Párty na pláži! Ano! Tím uzavřeme rozlučku! Boží!“

Lexi přešla po terase a přihrčila se, aby si přičichla k bylinám, které rostly ve hliněných květináčích.

Bella přišla k Fen. Stoupla si na špičky a vtiskla jí polibek na tvář. „Jsme v pohodě?“ zašeptala a položila jí ruku na kříž.

Fen viděla svůj odraz v Belliných slunečních brýlích – zkrabacené čelo, napjatou čelist. Chtěla říct: *Jasně, jsme v pohodě*. Chtěla se cítit nadšená z toho, že je s Bellou na dovolené. Ale nemohla.

Když před několika hodinami stály u terminálu na letišti v Gatwicku, Fen zjistila, že jí od první chvíle, co se seznámily, Bella lže. Bella, která v tom okamžiku zbledla a sevřela v ruce rukojeť svého kufru, Fen snažně prosila, ať to pochopí. Ale jak by mohla, když to byla právě Bellina neochvějná upřímnost a neochota omlouvat se za svá rozhodnutí, které k ní Fen v prvé řadě tolik přitahovaly?

Jejich konverzaci přerušil příchod ostatních žen. Bella si osušila slzy, nasadila úsměv a pak jim vyrazila naproti s rozevřenou náručí, zatímco Fen tam zůstala stát a říkala si: *Jak tohle jenom dokáže?*

Nyní se Fen vymanila z Bellina objetí a řekla: „Půjdu otevřít okna do pokojů.“

Bylo příjemné vrátit se zpátky do chladné vily. Zvedla svůj kufr a vynesla ho nahoru do ložnice. Když uvolnila okenice, na parapet vypadla mrtvá moucha. Dole na terase slyšela skřípaní noh od židlí a hlasy, jak se Bella a Lexi usazovaly pod pergolou. Bella musela říct něco legračního, protože Lexi vyprskla smíchy.

Fen se k nim chtěla připojit, ale myšlenky se jí neklidně pletly jedna přes druhou. A protože si potřebovala vyčistit

hlavu, převlékla se do běžeckých kraťasů a tílka a obula si sportovní boty. Když si zavazovala tkaničky, zahlédla v zrcadle odraz své mohutné postavy. Oči jí padly na silná, svalnatá stehna, která nyní odhalovaly šortky, a uslyšela znovu v hlavě jeho hlas: *Je mi z tebe zle.*

Vzpomínka na ta slova byla jako facka, prudká a nečekaná.

Prudce vstala. Ne, nebude ten hlas poslouchat. Stalo se to už před sedmi lety. Už je dávno po všem. Konec. Vzala do ruky lahev s vodou a vrátila se na terasu.

Bella překvapeně vzhledla. „Ty jdeš běhat? Vždyť jsme sotva přijely.“

„Jenom rychle, než se setmí.“

Bella zavrtěla hlavou. „Jak jsem mohla skončit s ženskou, co běhá?“

„Měla jsi prostě štěstí,“ řekla jí Lexi.

„To jo,“ souhlasila Bella a její tvář náhle zvažněla, když se podívala zpátky na Fen. „To jsem opravdu měla.“

Fen vyběhla z terasy a zamířila ke stezce mezi útesy, která vedla k úpatí hory. Její paty narážely do vysušené země. V prašném horku se vznášela vůně tymiánu. Upřela pohled na klikatící se cestu před sebou a běžela, dokud se vila za ní neproměnila v pouhý stín.

4

Bella

Bella se na tuhle rozlučku těšila od chvíle, co Lexi oznámila své zasnoubení. Pokud člověk přichází o nejlepší kámošku kvůli manželství, mělo by se to aspoň sakra oslavit.

Lexi Loweová a zasnoubená. Ještě pořád jí to bralo dech. Ne že by Lexi za ty roky neměla dost nabídek. Mužům stačilo, aby dýchali ten samý vzduch co ona, aby se do ní zamilovali. Překvapivé na tom bylo, že se Lexi zamilovala právě do *Eda*. (Bella by jeho jméno neměla vyslovovat – nebo nad ním takhle i jen *přemýšlet* –, jako by byl něco nejasně nechutného nebo jako by si jeho významem nebyla jistá.) Ed byl okouzlující. Velkorysý. Zbožňoval svou práci. (Ať už dělal cokoli. Nejspíš byl právník. Robyn by to věděla.) Byl věrný. A hlavně Lexi opravdu miloval.

Ale – a u Belly se nějaké to *ale* vždycky našlo – někoho jako on přesto nečekala. Věděla, že Lexi s flámováním skončila, ale i tak. Nemohla se zamilovat do nějakého francouzského jógového guru s piercingy v bradavkách? Nebo třeba do vyléčeného zpěváka, který si šlehal konopný olej stejně často, jako si ony dřív šlehaly něco silnějšího? Do někoho zajímavějšího a o něco míň uhlazeného?

„Do kterého pokoje si mám zanést věci?“ zeptala se Lexi. Dokonce i po celém dni cestování vypadala dokonale svěže a vlasy barvy karamelu jí volně splývaly přes útlá ramena.

„Do hlavního apartmá,“ řekla Bella s naškrobeným přízvukem komorníka. „Prosím, madam, následujte mne.“

Kolečka Lexina kufru rachotila, jak poskakovala po schodech nahoru. Bella prošla dveřmi do ložnice a otevřela zatuhlé dřevěné okenice. Jasně bílé závěsy se zvedly v poryvu větru a letmo odhalily balkón, který se nacházel nad terasou a skýtal výhled na moře.

„Tenhle pokoj si přece nemůžu vzít. Měla by ses v něm ubytovat ty a Fen,“ namítla Lexi.

„Je tvůj. Čestný host a tak.“

Lexi loupala pohledem po dveřích, aby zkontrolovala, jestli jsou samy. „Mimochodem, je mezi vámi dvěma všechno v pořádku?“

„Jasně, bezva. Je nám bezva. Všechno je bezva.“ *Kolikrát ještě řeknu slovo bezva?*

„Na letišti to vypadalo, jako by mezi vámi bylo nějaké napětí.“

„Co tě nemá! Jenom jsme si dělaly starosti, abyste všechny nastoupily na to správné letadlo.“ Bella ve vlastním hlase zaslechla ostrý podtón své lži.

Lexin instinkt se však nemýlil. Ne že by s Lexi nemohla mluvit o svých problémech. Jen s ní nemohla mluvit o *tomhle*.

Vybavila si, jak se Fenino obočí zmateně stáhlo, když čekaly na ostatní v letištní hale. „Víš, co jsem na tobě vždycky obdivovala?“ zeptala se Fen.

Bella čekala a po tvářích jí stékaly slzy. Nemohla ani promluvit.

„Tvou upřímnost. Tvou přímočarost. Že se nikdy neomlouváš za to, jaká jsi.“ Fen se odmlčela a s očima rozšířenými zavrtěla hlavou. „Ale teď... teď si nejsem jistá, jestli vím, kdo *doopravdy* jsi.“

Bella ztěžka polkla a vzpomínku rychle zaplašila. „Tak jo,“ řekla zvesela, popadla Lexin kufr a vyhodila ho na postel. „Vy-táhni si bikiny. Jdeme si zaplavat!“

Kolem bazénu se povalovalo několik sluncem vybělených lehátek. Bella, kterou posedlo dovolenkové vzrušení a ostře v ní pulzoval adrenalin, chtěla dělat všechno najednou – opalovat se, plavat, pít, jíst, objevovat.

Vybrala si lehátko ozářené posledními slunečními paprsky, rozprostřela na něj osušku a pak se na něm uvelebila. Měla na sobě zbrusu nové bikiny s levhartím vzorem, kosticemi dostatečně pevnými na to, aby její ňadra hezky vynikala, a spodním dílem do půlky pasu, který zvýrazňoval křivky jejího pozadí.

Kde vězí Robyn s tím nákupem? Vraždila by za lahev chlazeného piva.

Z plážové tašky vytáhla skládací zrcátko a poupravila si rtěnku. Alespoň tak měla chvíli co dělat, než se vrátí Lexi. Nečinné čekání jí nikdy nesvědčilo.

Ohlédla se přes rameno směrem k horám a uvažovala, jestli třeba nezahlédne Fen. Krajina působila vyprahle, byla posetá zakrslymi keři a hlouběji ve vnitrozemí se nacházelo pár skupinek stromů. Posunula si sluneční brýle nad čelo a zamžourala proti světlu. Neviděla ji. *Rychlý běh* u Fen znamenal hodinu běhání nepředstavitelným tempem. Nejspíš tu horu už dávno překonala.

Musí si tento víkend urvat trochu času pro sebe, aby se Fen mohla věnovat. A všechno napravit.

„Připravená jít si zaplavat?“ řekla Lexi, když přešla terasu. Měla na sobě obyčejné černé bikiny.

Bella si odkašlala, nasadila si brýle zpátky na nos a věnovala jí zářivý úsměv. „To si piš.“

„Do moře?“

Bella se otočila a shlédla k prázdné zátoce. Maličká oblázková pláž se svažovala dolů k nepředstavitelně průzračné vodě, jejíž odstín se postupně měnil v tmavší a tmavší

modrou. Na horizontu spočíval spící stín sousedního ostrova. Shluky bílých budov k němu lnuly jako zvápenatělí koryši k velrybě.

Bella dávala přednost bazénům. Neměla ráda vlny. Nebo ty rozeklané, vlnící se prsty mořských řas. A taky ryby. Ne, nesnášela ryby – nenáviděla ta jejich slizká masitá těla a lesklé šupiny. V bazénu se cítila dobře. Vidíte v něm na dno. Víte, co v něm je a není. Chlór byl její přítel.

Ale byla to Lexina rozlučka se svobodou. „Dobře, tak do moře.“

Po straně útesu vedly strmé kamenné schůdky dolů a bílá barva zářila ve světle slunce. Šly bosky a kámen je až bolestivě pálil do chodidel. V horku s vznášela vůně opalovacího mléka.

„Kolik tady těch schodů je, sakra?“ zamumlala Bella a vyhnula se gekonovi, který stál na jednom z nich a prohlížel si ji. Otočila se a zamžourala směrem k prázdné vile. Byla tak vysoko, jako by ji navrhli proto, aby strážila okolí.

Než došly na pláž, kořínky vlasů měly vlhké od potu. Po špičkách přeskákaly po rozpálených oblázcích a smočily svá sežehlá chodidla v milosrdně chladné mělčině. Voda byla pozoruhodně čistá a zvýrazňovala kontury mořského dna.

Lexi se hned začala brodit dál a stejně jako ve všem v životě skočila do vody po hlavě, až celá zmizela pod sluncem prozářenou hladinou. O pár chvil později se opět vynořila a začala se rozhlížet po mořských jezcích. *V bazénu ježci nejsou*, pomyslela si Bella.

Když pohlédla zpátky k vile, všimla si obláčku prachu, který zvedl druhý taxík. Sledovala, jak z něj vystupují Robyn, Ana a Eleanor a vlečou směrem k vile tašky s nákupem.

Kvůli tomu, že Robyn svěřila nákupy, se necítila ani trochu provinile: byla druhá družička a zatím dokázala jenom pokládat ty svoje typické nudné otázky ohledně Wi-Fi a cestovního pojištění. Kristova noho.

Kdyby si Lexi všimla, že ostatní už přijely, trvala by na tom, aby se vrátily k vile a pomohly jim s vybalováním náku-
pu. Bella však toužila po tom být s Lexi ještě chvíli o samotě. Odrazila se v tempu a bradu přitom držela křečovitě nad vodou. Když k Lexi doplávala, ukázala ke hromadě sluncem vyhrátých kamenů, které čněly z moře kousek od nich. „Podíváme se támhle.“

A jak jejich paže čerily průzračnou vodu a tváře jim zá-
lévala záře zapadajícího slunce, Bella cítila, jako by se něco
hluboko v jejím těle usadilo – jako by to něco konečně za-
padlo na své místo. *Jenom ty a já.*

5

Robyn

Robyn posunula přísady na salát do zadní části ledničky, aby udělala místo na bílé víno.

A je to. To je snad z nákupu všechno.

Zavřela lednici a pak si protáhla záda. Pánví se jí rozlila povědomá bolest.

Podívala se na hodinky. Doma už je čas na koupání. Představila si Jackovo malé tělíčko, lesklé od vody a bublinek. V některém z těch večerů nad ním žasla: nad jeho dokonalou blondou kůží, nad radostným výrazem, když pleskal dlaněmi do teplé vody, nebo nad tou sladkou chvilkou, když ho balila do měkké osušky a on byl čistý a připravený ulehnout do postýlky. Jindy se zase nemohla dočkat, až bude mít tuhle večerní rutinu za sebou, bude moct sejít dolů a – co vlastně? Dívat se s rodiči na Netflix? Zapnout notebook a pokusit se dohnat práci?

Vytáhla z kapsy svých šortek telefon. *Sakra, není tu signál.* S těmi tlustými kamennými stěnami ji to vlastně ani nepřekvapovalo. Vyhlédla ven otevřenými dveřmi a zadívala se směrem na západ, k útesům. Zkusí chytit signál tam.

Zavolala na Anu a Eleanor, které si právě vybalovaly v pokojích pro hosty, a pak vyšla ven na teplý večerní vzduch. Vyrasila po cestičce vyšlapané kozami, která se vinula podél útesu. Země pod jejíma nohama byla tvrdá a vyprahlá. Jak šlapala vzhůru, kolena jí zbělala a dech se krátil námahou.

Po celém dni cestování bylo skvělé moct se konečně hýbat. Na to, že tu měly strávit jenom čtyři noci, vážily dost dlouhou cestu. Nebyly snad právě takové výpravy – když lidi létají po kontinentu jen proto, že jim rozlučka se svobodou připadá jako nezadatelné právo – důvodem krize, které čelí životní prostředí? Kdysi spočívaly rozlučky se svobodou jen v tom, že se nevěsta o noci před svatbou dělila s kamarádkami o jídlo. Teď to byly samé rozlučkové balíčky, chlastací hry a trapné soutěže. Kdy se z toho stala tak komerční záležitost? Bavilo to všechno vůbec někoho?

Robyn si tu svou tedy rozhodně neužila, to bylo jisté. Bláhově souhlasila s tím, aby se její rozlučky zúčastnila matka. Nikdy nebyla schopná ji odmítnout – máma byla vždycky tak hodná a smířlivá a Robyn měla *tolik* ráda. Ale na své rozlučce pak měla pocit, že se musí mírnit.

V jejím těle přebývaly minimálně tři osobnosti. Byla tam Robyn, taková, jakou ji viděli její rodiče: rozumná, laskavá, vyrovnaná, silná. Pak tam byla pracovní Robyn: odhodlaná, disciplinovaná a tak trochu nelítostná. A pak tu byla Robyn známá jen svým nejstarším přátelům, která se objevovala po pár skleničkách alkoholu: spontánní, odvážná a trochu sprostá. Na své rozlučce se svobodou se musela vypořádat se všemi třemi a byla to pěkně těžká práce, protože si nemohla vzpomenout, kterou z těch Robyn by měla být. Z toho důvodu je průběžně střídala, což ji vyčerpalo a chtěla to mít už prostě za sebou.

Vlastně jí to připomínalo její manželství.

Problém tkvěl v tom, že nevěděla, která z nich je ta skutečná Robyn. Teď už ne.

V zakrslých křoviskách cvrkaly neviditelné cikády. Pokračovala dál, až ji pálila lýtka a podpaží se jí potila. Někde za sebou zaslechla zvuk, jako by někdo botou přejel o vyprahlou hlínu. Polekaně se ohlédla přes rameno.

Nikdo tam nebyl, jak jinak. Možná nějaké zvíře nebo uvolněný kámen. V blednoucím světle ztratila okolní krajina své pevné obrysy. Vila působila osaměle a krčila se na vrcholu útesu. Robyn se zmocnil pocit neklidu a uvažovala, jestli by se neměla vrátit.

Podívala se na telefon. Stále žádný signál. Pokud chtěla zastihnout Jacka, měla by vystoupat výš.

Pokračovala tedy vzhůru po cestě k útesu, rytmicky přitom pumpovala pažemi a srdce jí zběsile tlouklo. Bože, vždyť bývala tak fit. Ve škole byla součástí všech sportovních týmů. K jejímu dospívání neodmyslitelně patřila strupatá kolena, otlučené holeně a zavázané prsty. Ona a její bratr Drew trávili víkendy šplháním po stromech, stavěním hrází a hraním obrácené schovávané po lesích. Tyhle prosté dny jí chyběly.

Chyběl jí on.

Bez dechu dorazila na vrchol kopce, ale v rohu displeje telefonu zablikala jedna čárka signálu. Stiskla *volat* a představila si přitom Jacka v pyžamku s dinosaury, s ještě vlhkým tělem a vlásky voňavými po dětském šamponu.

„Robyn!“ zvedla to její matka s vřelým tónem. „Tak jsi dorazila?“

„Jo, zrovna jsme dojely do vily. Jak se má Jack?“

„Báječně! Užili jsme si nádherný den. Odpoledne jsme vyrazili vlakem do Brockenhurstu. Měla jsi vidět, jak se tvářil, když viděl newforestské poníky!“

„Můžu s ním mluvit?“

„Mrzí mě to, беруško, ale promeškala jsi ho. Už šel spát.“

Robyn ještě chvíli zůstala stát na útesu a pokoušela se spolknout zklamání.

Někde v dálce za ní zamečela koza. Otočila se a pokusila se ji pohledem najít. Když to udělala, viděla, jak někdo běží po stezce, svižně a jistě. Chvíli tu postavu sledovala. Měla

široká ramena a krátké odbarvené blond vlasy. Bellina přítelkyně. Krátce je představily v letištní hale, ale nevyměnily si víc než pár slov. Snažila se rozpomenout na její jméno – a konečně se jí to podařilo.

Fen.

Běžela bez námahy, jako by plachtila. Nohy měla svalnaté, ale štíhlé. Zapadající slunce ji zalévalo zlatavou září. Ramena měla opálená a ve tváři vepsaný výraz uvolněného, ale naprostého soustředění. Robyn nedávno poslouchala podcast, ve kterém se mluvilo o jakémsi stavu plynulosti, který nastává, když se plně soustředíte na daný okamžik, posouváte hranice a přestáváte si uvědomovat okolí. Do takového stavu se dokážou dostat třeba vrcholoví atleti, umělci nebo spisovatelé – stejně jako všichni ostatní –, ale je prchavý. Člověk se ho musel naučit. *Fen a její plynulost.*

Sledovala Fen s rostoucím pocitem nostalgie a vzpomínala na tu Robyn, která mívala atletickou postavu a sílu. Když otěhotněla, její svalnaté, pružné tělo vyrostlo do úplně jiných tvarů a ona se cítila jenom jako divák, který vše sleduje zpozvzdálí. Když měla родit, byla na to připravená. Měla ve svou sílu a tělo naprostou důvěru. Četla knihu o domorodých ženách, které se nezdřáhají rvát, nechávají bolest proběhnout a nebojí se jí. Její tělo však mělo jiné úmysly. Když rodila už dvanáct hodin, začala zvracet krev. Infekce znamenala, že ji museli napojit na přístroj. Nemohla se už svíjet na zemi, ale stále ještě mohla křičet.

„Ne tak nahlas, zlato.“ To přišlo od Billa.

Ne tak nahlas?

Vždyť na svět přiváděla další lidskou bytost. „Budu rvát, jak se mi, kurva, zachce!“ řekla mu a upřímně se jednalo o tu nejskvělejší věc, kterou kdy řekla.

A tak řvala. Řvala a řvala – ale její tělo i přes svou zvířecí sílu stále neudělalo to, co udělat mělo. O šestatřicet hodin

později, když už byla celá ochraptělá, souhlasila s akutním císařským řezem.

Nemělo by jí na tom záležet; Jack se narodil zdravý a bezpečnou cestou, s chomáčkem tmavých vlásků a růžovým obličejem, které nedokázala přestat líbat. Ale nakonec na tom záleželo, protože jí došlo, že se jí museli prořezat skrz pět vrstev svalů a další tkáň. Infekce její pobyt v nemocnici ještě prodloužila a její kdysi svalnaté tělo zesláblo. Neměla v břiše žádnou sílu, takže si namáhala záda, což se jim nelíbilo.

V místech, kdy mívala kdysi pekáč buchet, se teď nacházela mezera, která se nadula, kdykoliv se je pokusila zatnout. Chodila na fyzioterapii a dělala směšná cvičení, která zahrnovala naklánění pánve. „Ale já jsem uměla shyby. Dokázala jsem skákat z větve na větev,“ řekla té ženě. Ta jen trpělivě přikývla: „Jen pěkně pomalu a postupně. Nedávno jste porodila.“

Ano, ale je přece spousta dalších žen, které rodily – a to klidně třikrát nebo čtyřikrát – a stále byly ve formě. Její tělo ji zklamalo. Už mu nedůvěřovala.

Jenže když teď sledovala Fen, vzpomněla si, jaká sama bývala. Silná, v kondici, schopná. Fenino tělo ji fascinovalo, pozorovala, jak se jí svaly vlní pod kůží.

Fen náhle vzhledla a všimla si, že ji Robyn sleduje. Usmála se na ni.

Robyn cítila, jak jí do tváří stoupá ruměnc. Věděla, že při tom vždycky vypadá příšerně.

Fen zpomalila a zlehka k ní doklusala. Každý její krok zvířil obláček prachu a lýtka měla svalnatá a hladká. Zastavila a zapřela si ruce v bok. Měla na sobě staré tričko s nějakou kapelou a odstřiženými rukávy a byla sotva zadýchaná.

„Jak se tu běhá?“ zeptala se Robyn.

Fen zběžně zavřela oči. „Nádherně. Všude to voní po divokém rozmarýnu. Nikde nikdo. Člověk nevidí ani živáčka. Bože, to je krása.“

Robyn si uvědomila, že se taky usmívá. Během letu byla Fen v Bellině zajetí a Robyn si popravdě řekla: *Pokud je to Bellina přítelkyně, určitě si nebudeme rozumět.* Jak směšné bylo ji takhle hned odsoudit. Robyn si to vysvětlila tím, že prostě příliš dlouho žije s rodiči.

Nyní si Fen teprve pořádně prohlédla. V nose měla piercing v podobě obyčejné stříbrné kuličky v pravé dírcce. Odbarvené blond vlasy měla na jedné straně částečně vyholené. Robyn ani nevěděla, jak by takový sestřih popsala kadeřnici. Takový účes by její rodiče označili za *alternativní*. Pro ně bylo všechno alternativní. Tetování. Piercingy. Obarvené vlasy. Homosexuální vztahy.

Dívala se na tu ženu – která se kochala okolím, plná života a vitality a sebejistoty a úžasu –, a pomyslela si: *Takhle se chci cítit.*

„Je tady signál?“ zeptala se Fen a pohlédla na telefon, který Robyn svírala v ruce.

„Jen taktak. Snažila jsem se dovolat svému synkovi. Právě si šel lehnout.“ Cítila, že se jí hlas co nevidět zlomí. Co se to s ní dnes sakra dělo?

„To mě mrzí“, řekla Fen. „Musí ti chybět.“

Přikývla. „Tohle je poprvé, co jsem ho na čas opustila. Je mu teprve osmnáct měsíců.“

„Tak to jsi statečná, že jsi sem jela. Je bezva, že tady pro Lexi jsi.“

Robyn se usmála. „To jsem si nemohla nechat ujít.“

„Znáte se už od školy, ne?“

„Jo. Poznaly jsme se, když nám bylo jedenáct.“ Lexi byla nádherná už tehdy, když ještě ani nevěděly, co krása skutečně znamená a jakou moc skýtá. Přesto však vždycky vypadala unaveně a měla kruhy pod očima. Robynina máma nejednou poznamenala: *To děvče by mělo chodit spát dřív.*

Robyn rychle pochopila, že Lexini rodiče jsou ten typ lidí, o kterých se mluví jen šeptem. Její matka byla vysloužilá baletka, která každý večer pila, a její otec závodil v autě. To byla jeho skutečná práce: závodník. Skoro jako by se dvou dětí zeptali: *Co chceš být, až vyrosteš?* a ony namalovaly blondatou baletku a tmavovlasého řidiče s trofejí. To byla přesně Lexina rodina. Robyn fascinovali – žádná večerka, žádné otázky o tom, kam a s kým Lexi jde, a lahve šampaňského, které se pilo pravidelně, i když k tomu nebyla zvláštní příležitost.

„Bella začala chodit do naší školy o pár let později,“ řekla Robyn.

„Poté, co se odstěhovala z Londýna?“

„Přesně tak. Bella první pololetí nedělala nic jiného, než že všem tvrdila, že se tam vrátí, jen co bude moct.“

„Vždycky ráda těšila lidi.“ Fen se zazubila.

Robyn si vzpomněla na dospívající Bellu se žmolkovatou řasenkou, vysoko vyčesaným tmavým culíkem a dvěma prameny odbarvených blond vlasů, které jí rámovaly obličej. „Bella znala každou italskou nadávku. V prvním týdnu naučila našeho zeměpisáře, jak se řekne: ‚Jaký nádherný západ slunce!‘ Ve skutečnosti to ale znamenalo: ‚Žer hovna a zhebni!‘“

Fen se zasmála.

V tom samém pololetí Bella všem oznámila, že je lesbička. „Mám radši ženy,“ řekla s takovou jednoduchostí a sebejistotou, že ani nemrkli. Nikdo to nezpochybňoval ani se nesmál. „Mám tři starší bratry a u nás doma máme jenom jednu koupelnu. Kdybyste viděli to, co vidím já, věřte mi, že by vás to taky odradilo na celý život. My, ženy, voníme líp. Vypadáme líp. Máme hebkí kůži. Máme křivky. Jsme prostě – lepší.“ Pokrčila rameny, jako by se o tom právě rozhodla. *Jo, ženský. Prostě jsou lepší.*

Lexi a Robyn jí byly okouzlené. Chtěly ji tu pro sebe. Přály si, aby se Bella zamilovala do Bournemouthu, aby nikdy neodešla a neodnesla si svou jiskru a nevymáchanou pusou zpátky do velkoměsta. A tak se jejich dvojice stala trojicí. A fungovalo to. Každá měla svou roli. Lexi byla tváří skupinky, divoká, nezkontrolovatelná a nespoutaná. Bella byla jejich hlasem, hlasitým a nádherně neomaleným, který je často nakazil svým smíchem. Robyn byla jejich hlas rozumu, věrná a ohleduplná, připravená vrátit je zpátky na správnou trasu.

„Nejsou támhle?“ zeptala se Fen a shlédla dolů k vodě.

Robyn viděla, jak se ty dvě brodí v bikinách ke břehu, a pocítila bodnutí zklamání z toho, že na ně nepočkaly, než si šly zaplavat. „Jo,“ odvětila a sledovala, jak se Bella předklonila v záchvatu smíchu. Vždycky se smála tak snadno a silně, až celá ochabla, jako by její tělo nedokázalo snést, jak je daná situace vtipná, a tak se svezla na kohokoliv, kdo byl právě nejblíž. Omotaly si osušky kolem pasu a pak začaly stoupat po kamenných schodech k vile, kde bude Bella za chvíli nalévat drinky a noční oslavy započnou.

Obrátila se zpátky na Fen. „Byla jsi běhat až v horách?“

„Držela jsem se poblíž útesu, ale vede tam stezka, která tě zavede přímo do hor. Zítra na ni vyrazím.“

„Vážně?“

„Na válení u bazénu moc nejsem. Vyrazím brzo, dokud bude ještě chládek.“

„To zní neskutečně.“

„Pojď se mnou.“

Tři slova. Jednoduchá pozvánka.

„Já ale nejsem moc ve formě. Brzdila bych tě.“

Pohlédla na ni. „Já nikam nespěchám, Robyn.“

Nevěděla, co říct, a tak souhlasila: „Tak jo.“

A tehdy, na vrcholu útesu, Robyn pocítila záchvěv svého starého já, které ještě stále žilo.

Na tu dovolenou jsme si všechny něco přivezly.

Sbalily jsme si řecké sandály a obří sluneční brýle, vzdušné letní šaty a šortky, které nám zužovaly pas. K tomu měkké turecké ručníky v bledě růžové a šedé barvě, kosmetické taštičky plné třpytivých očních stínů, bronzujících pudrů a lesků na rty. Také nové knihy v měkké vazbě připravené k tomu, abychom si jimi mohly listovat, a lahvičky opalovacího mléka s kokosovou vůní léta.

A pod těmi dovolenkovými atrapami byly další věci – soukromé, určené jen pro nás: třeba plato nepopsaných léků zastrčené v kapsičce kabelky; tenká lahvička ginu zamotaná do osušky; vybledlá fotografie muže s přívětivým pohledem, ukrytá v obálce.

Ach, a v jednom z kufrů ještě soška nevěsty. Později jsme viděly, jak její rozbité kousky vynášejí z vily, zavřené v průhledném sáčku na důkazy.

6

Ana

Ana se podívala na telefon. Bez signálu. Přesunula se blíž k oknu, vsazenému hluboko do kamene. Pořád nic. Absence těch několika málo čárek, které představovaly spojení se světem, v ní vyvolávala pocity absurdní izolace. Pocházela z Londýna: pokud zrovna nejela metrem, signál se tam dal chytit vždycky.

Nejspíš za to můžou ty silné stěny, řekla si a přitiskla dlaň k chladnému kameni. Když se předtím ostatní ženy rozplývaly nad nádherou vily, ona mlčela. Připadala si tam jako v jeskyni, interiér působil drsně a postrádal vřelost a barvy. Ani trochu nepřipomínal její dvoupokojový byt plný uměleckých děl, pestrobarevných polštářků a stohů knih.

Pokoj pro dva, který sdílela s Eleanor, se nacházel v zadní části vily. Když vyhlédla ven, padal už soumrak a obtahoval rozeklané kontury hor. Působilo to tam neskutečně opuštěně. Žádné vesnice. Žádné budovy. Žádný dopravní ruch. Jenom prašná cesta vedoucí k vile. Na pažích jí naskočila husí kůže.

„Ťuky ťuk!“ ozvala se od otevřených dveří Lexi a tím ji vylekala. „Jenom jsem ti chtěla dát vědět, že si dáme pár drinků na terase.“

Ana si párkrát přejela po pažích, aby se husí kůže zbavila. „Skvělé. Už jsem skoro vybalená,“ řekla. Vrátila se ke svému kufru a vytáhla z něj nefritově zelené šaty.